

Не знаехъ твоя миръ ли любя
и твоята безбрѣжна ширь,
но знаехъ, ако те изгубя,
че ти ще станешъ мой кумиръ,
и тръгнахъ гузно следъ тѣлпитѣ,
безсиленъ да те отрека,
и ето, плискатъ ме водитѣ
на легендарната рѣка!

Тамъ Вардаръ пѣй, въздиша, стене,
огледалъ хиляди слънца,
и благославя дружно съ мене,
родино, твоитѣ деца,
които бурята цѣлуна,
и митрольозата люлъ
въ прегръдкитѣ на нощъ безлунна,
срѣдъ вледененитѣ поля.

И тая пѣсень вдъхновена
разнасятъ волни вѣтрове
низъ твоята земя свещена,
която всички насъ зове —
да мремъ съсъ свѣтлата надежда
на нашитѣ светі дѣди,
че твоя богъ ще се оглежда
на Вардаръ въ бързитѣ води.